

efter de Priser, som antages at kunne opnaas ved Salg af dem til den paagældende økonomisk gode Anvendelse". Se, det er saadanne Regler, der har været lagte til Grund for Jordvurderingen i 1916, og det er ogsaa saadanne, der vil blive lagt til Grund i 1920. Jeg stiller med Fornøjelse disse Bestemmelser til det ærede Medlems Raadighed, men jeg maa for Resten antage, at det ærede Medlem har faaet dem som Medlem af Rigsdagen. Deraf vil det ærede Medlem kunne se, at det er en helt anden Vurdering, her er Tale om, en Vurdering, som det er nødvendigt at sætte i Værk, da der fra alle Sider, ogsaa fra det ærede Medlems Side, mere og mere spørges om Muligheden af en Jordskylds Indførelse her i Landet.

Det ærede Medlem sluttede med nogle almindelige Betragtninger. Det ærede Medlem sagde til mig, at hvis det nu viste sig, at disse Lovforslag, som han ikke vilde modsætte sig, gav en stor Pengerigelighed — jeg kan indskyde, at denne Pengerigelighed først vil kunne indtræde omtrent om et Aar, nemlig naar de overordentlige Skatter kommer til Afkastning — saa vilde han henstille til mig, at jeg ikke anvendte disse Pengemidler paa en letsindig Maade, og mindede om, at der var to Ministre til at give Penge ud, de to indenrigsministerielle Ministre, men kun een Finansminister til at gaa imod disse Udgifter, og endelig, at der i Befolkningen var stor Modvillie mod de nuværende store Udgifter. Jeg kan ganske slutte mig til, hvad det ærede 2det Medlem for 4de Kred (Vejstrup) udtalte i saa Henseende. Jeg maa endnu kun tilføje dette, at jeg ved ikke, at der er afholdt nogen Udgift af de to indenrigsministerielle Ministre — ja, den ene af dem er jo kun for kort Tid siden traadt til og har vel neppe kunnet afholde nogen synderlig Udgift i den Tid —, som Rigsdagen ikke har billiget og vedtaget. Hvorledes skulde det være Tilfældet? Saadanne Udgifter er afholdte efter særlige Love, efter Finansloven, efter Tillægsbevillingsloven, jeg ved ikke nogen Udgift, som man har tilladt sig udenom Rigsdagen. Det vilde nok være blevet paataalt, hvis det havde været Tilfældet, men det er jo slet ikke sket. Forholdet har været saaledes i Rigsdagen, og disse Ord kan jeg ogsaa rette til det ærede 12te landstingsvalgte Medlem (Ole Hansen), at naar der kom Lovforslag fra Regeringen, mødte det ingenlunde Modstand i den høje Rigsdag paa Grund af Udgiftens Størrelse. Tværtimod, vi har været inde i Overbudens Periode. Naar man kom med et Lovforslag, var der

altid et eller andet Parti, der sagde, at der kunde vist passende gives mere ud, der kunde ydes vedkommende Sag yderligere Understøttelse eller gives større Dyrtidstillæg, eller hvad det nu kunde være. Og naar et Parti havde sagt det, var der altid Sikkerhed for, at et andet Parti sluttede sig dertil, hvis der ikke var et andet Parti, der mente, at der var Anledning til at lægge endnu een til, saa at Udgiften altid steg. Jeg har nærmest det Indtryk, at det var den, der bød højest i den Forstand, at det var den, der tog mest, der fik mest Ret, og jeg kan ikke fritage det konservative Folkeparti og heller ikke Partiet Venstre for denne Bebrejdelse. Jeg som Finansminister maa sige, at det i min Mund maa blive en Bebrejdelse. Jeg har holdt saa meget som muligt igen ved Lovforslags Fremsættelse, men fra det Øjeblik af, Fremsættelsen er sket, er det yderst vanskeligt for en Finansminister at optræde mod den samlede Rigsdag. Man kan naturligvis sige, at saa kan Finansministeren gaa og derved unddrage sig Ansvaret, men jeg vil være noget tvivlende overfor, om det egentlig skulde føre til noget stort Resultat med Hensyn til Udgifternes Afknappelse, jeg kan ikke tænke mig, at Rigsdagen vilde tage synderlig Hensyn til, om der sad den ene eller anden Finansminister, naar den vilde ud med Pengene, og det er det, der har været Tilfældet. Det er Rigsdagen, sandelig ikke Finansministeren, der har ført an med Hensyn til Udgifter. Det vil en Betragtning af de Forhandlinger, der er førte paa Rigsdagen i de senere Aar, absolut vise. Jeg har haft god Lejlighed til at følge dem og har fulgt dem med megen Opmærksomhed og med megen Beklagelse, thi alle Forsøg, jeg har gjort paa at indføre Sparsommelighed i Statshusholdningen — alle er maaske meget sagt, men mange — er mislykkedes.

Det ærede 12te landstingsvalgte Medlem (Ole Hansen) spurgte mig, om jeg ikke mente, at det Tidspunkt snart var kommet, da man skulde udvise Sparsommelighed. Jeg vil svare det ærede Medlem saaledes: Jo, Tidspunktet er allerede kommet! Der er god Grund til at udvise Sparsommelighed, og jeg vilde ønske, at det ærede Medlem vilde arbejde derfor i sit Parti — til en Begyndelse kan det allerede være noget. Men jeg er ikke sikker paa, at hverken det ærede Medlems eller min Opfordring til Sparsommelighed vil være overmaade frugtbringende, thi der er noget om det, at Tiden ikke er inde dertil, naar man er nødt til at afholde saa overordentlige store Udgifter, som vi dog alle